

Sygnatura akt IIK 417/14

2 Ds. 733/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 października 2014 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Rembiasz

Protokolant: Małgorzata Posłuszna

po rozpoznaniu dnia 07 października 2014 roku sprawy karnej

K. C.

urodzonego (...) w K.

syna S. i H. z domu C.

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 maja 2014 roku w K., woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) jadąc ul. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru skrętu w lewo w ul. (...) i nie ustąpił pierwszeństwa dla prawidłowo jadącego motocykla S. o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadził do zderzenia z tym pojazdem wskutek czego kierujący motocyklem S. doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości promieniowej prawej, skręcenia i naderwania kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego i miednicy, stłuczenia dolnej części grzbietu, stłuczenia w okolicy pachwiny prawej i podstawy łątki, siniaka w okolicy krocza, otarcia skóry uda prawego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres powyżej siedmiu dni oraz obrażeń ciała doznała pasażerka motocykla S. J. L. w postaci tłuczenia i skręcenia kręgosłupa szyjnego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej siedmiu dni, a następnie kierujący samochodem F. (...) zbiegł z miejsca zdarzenia,-

to jest o czyn z art. 177§1 kk w zw. z art. 178§1 kk

I. oskarżonego K. C. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, iż kierujący motocyklem S. to E. P., to jest czynu stanowiącego występki z art. 177§1 kk w zw. z art. 178§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 177§1kk w zw. z art. 178§1kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,-

II. na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,-

III. na podstawie art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku,-

IV. na podstawie art. 46§2 kk orzeka wobec oskarżonego K. C. nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego E. P. w kwocie 1000 (jednego tysiąca) złotych,-

V. na podstawie art. 46§2 kk orzeka wobec oskarżonego K. C. nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej J. L. w kwocie 1000 (jednego tysiąca) złotych,-

VI. na podstawie art. 49§2 kk orzeka wobec oskarżonego K. C. świadczenie pieniężne w kwocie 300 (trzystu) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej,-

VII. na podstawie art. 230§2kpk zwraca Urzędowi Miasta w K. dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych numer I/14 pod pozycją 1,-

VIII. zwalnia oskarżonego w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek tegoż Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 maja 2014 roku, około godz. 16:50, oskarżony K. C. jechał samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) z K. do miejsca swego zamieszkania, tj. do M.. Na skrzyżowaniu ulic (...) oskarżony wyminął się z jadącym z naprzeciwka, a skręcającym w prawo pojazdem, i rozpoczął manewr skrętu w lewo. Wtedy też, w prawą stronę kierowanego przez K. C. pojazdu, uderzył prowadzony przez pokrzywdzonego E. P., motocykl marki S. o nr rej. (...). Wskutek uderzenia pokrzywdzony E. P. oraz podróżująca z nim na tylnym siedzeniu pokrzywdzona J. L. zostali wyrzuceni na jezdnię. Oskarżony tymczasem wjechał na chodnik, przyspieszył i odjechał z miejsca zdarzenia.

/dowód: protokół oględzin miejsca wypadku drogowego – k. 3 – 5

protokół oględzin pojazdu – k. 6 – 7

zeznania świadka J. T. – k. 22 – 23

zeznania świadka J. L. – k. 24 – 25

zeznania świadka E. P. – k. 28 – 29

wyjaśnienia oskarżonego K. C. – k. 37 – 39, 74

protokół oględzin płyty CD – k. 43 – 44

dokumentacja fotograficzna – k. 46 - 48

szkic miejsca zdarzenia drogowego – k. 49

Na skutek zdarzenia pokrzywdzony E. P. doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości promieniowej prawej, skręcenia i naderwania kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego i miednicy, stłuczenia dolnej części grzbietu, stłuczenia w okolicy pachwiny prawej i podstawy przęcia, siniaków w okolicy krocza, otarcia skóry uda prawego.

Obrażenia te są inne niż określone w art. 156 kk; naruszyły one czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas dłuższy niż dni siedem w rozumieniu przepisu art. 157§1 kk.

/dowód: opinia sądowo – lekarska z dnia 31 maja 2014 roku – k. 16 - 17

Na skutek zdarzenia pokrzywdzona J. L. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia, zwichnięcia i skręcenia kręgosłupa szyjnego.

Obrażenia te są inne niż określone w art. 156 kk; naruszyły one czynności narządów ciała pokrzywdzonej na czas dłuższy niż dni siedem w rozumieniu przepisu art. 157§1 kk.

/dowód: opinia sądowo – lekarska z dnia 31 maja 2014 roku – k. 16 – 17

Oskarżony K. C. prowadzi gospodarstwo rolne oraz firmę (...). Z tego tytułu otrzymuje on dochód w wysokości 1.000 złotych miesięcznie. Nie posiada nikogo na utrzymaniu.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. C. – k. 37 – 39

Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie lub odwykowo.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. C. – k. 37 – 39

Oskarżony nie był karany sądownie.

/dowód: zapytanie o karalność – k. 45

Przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym oskarżony K. C. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że pamięta tylko tyle, że krytycznego dnia w prowadzony przez niego pojazd coś uderzyło. Wskazał, że odjechał z miejsca zdarzenia, albowiem był w szoku i nie wiedział co się stało.

Przesłuchiwany przed Sądem oskarżony K. C. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozostawiła Sądowi żadnych wątpliwości co do tego, że oskarżony K. C. jest sprawcą i jest winien popełnienia zarzucanego mu przez oskarżyciela publicznego czynu.

Ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie znalazły oparcie przede wszystkim w dowodach w postaci zeznań świadków J. T., J. L., E. P., wyjaśnieniach oskarżonego K. C., a ponadto także i w protokole oględzin miejsca wypadku drogowego, protokole oględzin pojazdu, protokole odtworzenia nagrania utrwalonego na płycie CD, dokumentacji fotograficznej oraz szkicu miejsca zdarzenia drogowego.

Na podstawie dowodu z zeznań świadków J. L., E. P. oraz J. T., Sąd ustalił, że w dniu 20 maja 2014 roku, około godz. 16:50, oskarżony K. C., prowadząc samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...), wbrew obowiązującym przepisom ruchu drogowego, nie udzielił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu pojazdowi marki S. o nr rej. (...). Z zeznań wyżej wskazanych świadków wynika jednoznacznie, że oskarżony rozpoczął wykonywanie manewru, tj. skrętu w lewo, bez uprzedniego upewnienia się, czy z naprzeciwka nie nadjeżdża inny pojazd. Konsekwencją zachowania K. C. było zderzenie obu pojazdów oraz „wyrzucenie” pokrzywdzonych E. P. i J. L. na jezdnię. Kolejno, na podstawie dowodu z zeznań J. L., E. P. oraz J. T., Sąd ustalił, że oskarżony, bez zatrzymania się, a nawet i pobieżnego sprawdzenia, czy uczestnikom wypadku nic się nie stało, pospiesznie odjechał z miejsca zdarzenia.

Zeznania wyżej wskazanych świadków Sąd obdarzył walorem wiarygodności. Są one bowiem spójne, logiczne i konsekwentne. Ponadto znajdują one potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym przede wszystkim w protokołach oględzin odpowiednio miejsca wypadku drogowego oraz pojazdu, sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania dokumentacji fotograficznej (uwzględniającej oznaczenie terenu znakami drogowymi) z której bezspornie wynika, że oskarżony K. C. winien był ustąpić pierwszeństwa prawidłowo jadącemu pojazdowi marki S. o nr rej. (...) oraz z utrwalonego na płycie CD nagrania monitoringu miejsca wypadku na którym dokładnie widać przebieg przedmiotowego zdarzenia. Dowody te, nie znajdując żadnych podstaw do kwestionowania ich mocy dowodowej, Sąd obdarzył walorem wiarygodności.

Na podstawie dowodu z opinii sądowo – lekarskiej lek. med. A. P. z dnia 31 maja 2014 roku, Sąd ustalił, że na skutek przedmiotowego wypadku pokrzywdzony E. P. doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości promieniowej prawej, skręcenia i naderwania kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego i miednicy, stłuczenia dolnej części grzbietu, stłuczenia w okolicy pachwiny prawej i podstawy przęcia, siniaków w okolicy krocza, otarcia skóry uda prawego, a pokrzywdzona J.

L. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia, zwichnięcia i skręcenia kręgosłupa szyjnego. Obrażenia jakich doznali pokrzywdzeni są inne niż określone w art. 156 kk i naruszyły one czynności narządów ciała pokrzywdzonej na czas dłuższy niż dni siedem w rozumieniu przepisu art. 157§1 kk.

Opinię tę, nie znajdując żadnych podstaw do kwestionowania jej mocy dowodowej, Sąd obdarzył walorem wiarygodności. Wyprowadzone przez biegłego wnioski odpowiadają nie tylko zasadom logicznego rozumowania, ale i doświadczenia życiowego. Jednocześnie znajdują one pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, zwłaszcza w zeznaniach pokrzywdzonych E. P. oraz J. L., którzy to opisali jakie odczuwali, i odczuwają w dalszym ciągu, dolegliwości.

Za wiarygodne Sąd uznał także wyjaśnienia oskarżonego K. C., który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i, w ocenie Sądu, szczerze wyjaśnił, że z przedmiotowego zdarzenia pamięta w zasadzie tylko to, że krytycznego dnia w prowadzony przez niego pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) „coś” uderzyło. Wskazał, że odjechał z miejsca zdarzenia, albowiem był w szoku, i nie wiedział co się stało. Wyjaśnienia te, w powiązaniu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, składają się na jednolity, zbieżny i chronologiczny ciąg poszczególnych wydarzeń jakie miały miejsce w dniu 20 maja 2014 roku z udziałem oskarżonego K. C. oraz pokrzywdzonych J. L. i E. P..

Brak było jakichkolwiek podstaw do kwestionowania mocy dowodowej zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W świetle powyższych ustaleń Sąd nie miał najmniejszych nawet wątpliwości, że oskarżony K. C. zachowaniem swoim nieумыślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a to poprzez niezachowanie szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru skrętu w lewo, przez co doprowadził do zderzenia kierowanego przez niego samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) z prawidłowo jadącym z naprzeciwka pojazdem marki S. o nr rej. (...), czym wypełnił dyspozycję przepisu art. 177§1 kk.

Niekwestionowanym jest, że nieумыślnie naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym może zdarzyć się zwłaszcza wtedy, gdy dokonanie określonego manewru jest wynikiem błędnej (ze strony sprawcy) oceny istniejącej sytuacji w ruchu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 1976 roku, sygn. Rw 273/76, OSNKW 1976, Nr 12, poz. 153).

Wskazać w tym miejscu należy, że w art. 3 ust. 1 Prawo ruchu drogowego wyrażona jest zasada ostrożności, która polega na unikaniu wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Bezspornym przy tym jest, co też wynika jednoznacznie z art. 22 ustawy Prawo o ruchu drogowym, że zmiana kierunku jazdy lub pasa ruchu wymaga od kierującego pojazdem szczególnej ostrożności, która polega na upewnieniu się, że nie spowoduje zajeżdżenia drogi innemu kierującemu. Zgodnie z wyżej wskazanym przepisem kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. W tym celu winien on zbliżyć się do środka jezdni lub na jezdni o ruchu jednokierunkowym do lewej jej krawędzi - jeżeli zamierza skręcić w lewo. Kierujący pojazdem, zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać, oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony. Kierujący pojazdem jest obowiązany zawczasu i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu oraz zaprzestać sygnalizowania niezwłocznie po wykonaniu manewru. Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że czynności tych częściowo zaniechał oskarżony K. C., który – jak wynika z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków – bez upewnienia się, czy z naprzeciwka nie jedzie inny pojazd, najpierw rozpoczął manewr skrętu w lewo, a dopiero następnie, ze znacznym opóźnieniem, czynność tę zasygnalizował kierunkowskazem. Takie zachowanie oskarżonego doprowadziło do zderzenia kierowanego przez niego pojazdu z prowadzonym przez pokrzywdzonego motocyklem.

Nadto, Sąd nie miał także żadnych wątpliwości odnośnie tego, że działaniem swoim oskarżony K. C. wypełnił także dyspozycje przepisu art. 178§1 kk. Wszak oskarżony, co sam zresztą przyznał, bezpośrednio po zdarzeniu odjechał z

miejsca wypadku drogowego. Wymieniony, wbrew obowiązkowi, nie zatrzymał się chociażby po to, by sprawdzić, czy pokrzywdzonym nie trzeba udzielić pierwszej pomocy.

W świetle powyższych ustaleń Sąd, dzieląc przyjętą przez oskarżyciela publicznego kwalifikację prawną zarzucanego oskarżonemu K. C. czynu, uznał go za winnego popełnienia występku określonego w art. 177§1 kk w zw. z art. 178§1 kk.

Z uwagi na fakt, że w opisie zarzucanego aktem oskarżenia przestępstwa nie uwzględniono osoby kierującej pojazdem marki S. o nr rej. (...), opis czynu należało w tym zakresie odpowiednio zmodyfikować, co też uczyniono.

Rozważając nad karą Sąd zważył:

Przy wymiarze kary sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 kk.

Stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony K. C. oraz stopień jego zawinienia Sąd ocenił jako bardzo znaczny, co stanowiło okoliczność obciążającą. Zważyć bowiem należy, że oskarżony, który poruszał się po centrum miasta, w godzinach popołudniowych, kiedy natężenie ruchu jest bardzo duże, złamał podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a mianowicie nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu motocyklowi, doprowadzając tym samym do jego zderzenia z kierowanym przez oskarżonego samochodem, po czym zbiegł z miejsca zdarzenia.

Wskazane powyżej okoliczności prowadzą do wniosku o skrajnie nagannym postępowaniu oskarżonego. Czynem swoim wystąpił on bowiem przeciwko istotnej sferze życia społecznego, tj. bezpieczeństwu w komunikacji, o czym przesądza już choćby to, że każdy jest uczestnikiem ruchu drogowego, a tym samym naruszył dobro prawne o podstawowym znaczeniu.

Znaczne jest również zawinienie oskarżonego. Jest on osobą dorosłą, zdrową, w pełni świadomą zakazu popełniania tego typu przestępstw.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał uprzednią niekaralność oskarżonego oraz wyrażoną przez niego szczerą skruchę, co świadczy o tym, że zachowanie jego miało charakter incydentalny.

Suma powyższych okoliczności stanowiła o wymiarze kary odbiegającej od najniższego ustawowego zagrożenia. Zdaniem Sądu kara w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności w pełni spełni swe zakładane cele. Kara ta, zdaniem Sądu, będzie wystarczająca, aby oskarżony zrozumiał, że postąpił niewłaściwie. Spełni ona swe zakładane cele, w szczególności w zakresie prewencji indywidualnej. Przemawia za tym przede wszystkim dotychczasowy sposób życia oskarżonego, a w szczególności jego właściwości i warunki osobiste. Wszak na uwadze mieć należy, że oskarżony posiada stałe zatrudnienie, prowadzi własną firmę, pracuje także na gospodarstwie rolnym. Pomijając przedmiotowe zdarzenie oskarżony prowadzi zgodny z prawem i ustabilizowany tryb życia.

Jednocześnie, z uwagi na sytuację materialną i osobistą K. C., dając oskarżonemu szansę zrehabilitowania się i postępowania zgodnego nie tylko z prawem, ale i zasadami współżycia społecznego, Sąd, na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk, warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wyznaczając oskarżonemu trzyletni okres próby. Sąd uznał, że orzeczenie wobec oskarżonego kary izolacyjnej byłoby nie tylko całkowicie niecelowe, ale i stanowiłoby zbytnią dolegliwość tak dla sprawcy, jak i dla jego najbliższych. Zdaniem Sądu orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego wszystkich celów jakie stawiane są przez ustawodawcę karze, i to zarówno tych indywidualno- jak i ogólnoprewencyjnych. Już sama groźba możliwości wykonania kary pozbawienia wolności będzie dla oskarżonego wystarczającą przesłanką i motywacją do postępowania zgodnego z prawem.

Kierując się dyspozycją art. 42 § 2 kk sąd zdecydował o obligatoryjnym zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres jednego roku. Mając na uwadze fakt, że oskarżony zignorował podstawową zasadę obowiązującą w ruchu drogowym, koniecznym okazało się orzeczenie zakazu odnoszącego się do wszelkich pojazdów mechanicznych.

Wymiar orzeczonego zakazu określono na podstawie stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia.

Celem zadośćuczynienia pokrzywdzonym za doznaną przez nich krzywdę, na podstawie art. 46§2 kk, Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz E. P. i J. L. nawiązki w kwocie po 1.000 złotych.

Jednocześnie, w oparciu o treść przepisu art. 49§2 kk, Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 300 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 230§2kpk orzeczono o zwrocie Urzędowi Miasta w K. dowodu rzeczowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych numer I/14 pod pozycją 1.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk, tj. z uwagi na aktualny stan rodzinny i majątkowy K. C., Sąd zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, a wydatki poniesione w sprawie zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.